

Publicerad 2009-04-04 23:47 av crush

En blandning av en berättelse och en dikt.

Hanna

Det var en gång,
en pojke och en flicka.
Dom lekte vid huset,
dom lekte vid bäcken.
Hon jagade honom ner för vägen,
han jagade henne genom träden.
Men leken gick för långt.
Han menade inte att göra det,
han knuffade henne för hårt.
Hon föll.
Du förstår,
Hanna föll över kanten på bron.
Ner i floden.

Drunknade.

Jag menade inte att göra det.
Jag borde försöka få upp henne.
Jag springer ner för backen snabbare och snabbare.
Hanna var under vattnet. Blöt.
Vattnet var för högt,
för högt för att Hanna skulle kunna ta sig upp.
Floden tog tag om hennes lilla kropp,
och slängde in hennes huvud i en sten.
Jag springer genom leran ,
jag simmar genom allt vatten.
Vatten som färgas rött.
Jag tog tag i hennes arm,
drog henne åt sidan.
Jag la ner henne i leran.

Det var för sent.
Hon var död.
Min Hanna.
Livlös.

Panik. Jag skrek.
Vad skulle jag göra?

Jag kunde inte lämna Hanna där.
Vad skulle jag göra?
Tänk om någon såg mig knuffa henne?
Tänk om någon såg mig knuffa henne?
Jag kan inte åka i fängelse, jag är 14!
Jag kan inte låsas in för mord.
Det fanns bara en sak kvar att göra.
Jag måste gömma henne någonstans.
Tog tillbaka henne till mitt hus.
Läste in henne i källaren.

Det är kallt. Det är mörkt.
Det är spindlar överallt.
Jag hade lindat in hennes kropp försiktigt.
I en filt.
Bara för att jag bryr mig om henne.
Jag gick längre ner i källaren, öppnade en kista.
La henne till rätta.
Jag knuffade den in i ett hörn.
Gömde den bland lådor och kläder.
Ingen kunde ha dolt det bättre,
inte ens rävar.
Jag gick upp från källaren.
Stängde dörren och bad några böner.
Jag kunde inte låta någon se blodet på mina händer.
Jag tvättade bort allt.

Hanna skulle förstå.

10 år har gått.
Jag är 24 år gammal nu.
10 år har gått.
Och ingen vet.
Men det finns ett par saker som stör mig.
Det är ljud, av ett litet barn.
En röst från källaren.
"Varför!?"
Och sen börjar rösten skrika.
Och sen dör rösten ut.
10 långa år har detta pågått.

Jag lägger mig ner för att sova,
jag ser fortfarande hennes ansikte.

Hanna är i källaren.
Ingen vet.
Nu är hon begravd under lådor och kläder.

Huset låter nu.
Jag hör fotsteg varje natt.
Jag har aldrig fått sova efter midnatt.
Jag har aldrig sovit utan belysning.
Tänk om Hanna inte var död?
Vad händer om hon lever?
Hon har kanske levt på spindlarna på hyllorna.
Tänk om hon har slut på spindlar?
Jag var bara 14, jag visste inte bättre!
Hanna blir inte mer död.

Jag försöker titta på TV.
Extra nyheter.
Någon har drunknat.
Jag hör något från källaren.
Men det var för högt för att vara en mus.
Jag börjar höra fotspår.
Det finns någon i mitt hus.
Jag springer upp till mitt rum,
det är ingen där.
Jag springer till köket.
Det kommer från bottenvåningen.
Hanna! Döda mig inte!
Jag visste inte bättre!
Nej. Hanna är död
Hon blir inte mer död.
Men det finns någon i mitt hus,
på nedervåningen.
Jag tog en kniv från köket och öppnade dörren.

Jag går ner för trapporna.
Det finns absolut ingen värme.
Mitt hjärta börjar att bulta.
Jag hör hur små fötter tassar omkring.

Hanna är inte död.
Stenen dödade henne inte.
Och nu har hon hittat sin väg ut ur sin grav.
Ur kistan. Men jag låste ju..
Jag började vänja mig vid det mörka ljuset.
Hanna var inte glad.
Hon ville döda mig.
Jag tog ett steg bakåt. Hanna försvann.
Jag ville försäkra mig om att hon var död.
Jag gick snabbt fram till kistan.
Till hennes grav.

Någon slog mig med en sten.
Jag föll ner i kistan.
Kistans lock smälldes igen.
Det luktade ruttet kött.
Sen hörde jag ett klick.
Vad var det?
Jag försökte pressa mig ut.
Det var omöjligt.
Det var låst.
Och då började jag höra tassandet av små fötter.
Kistan rörde sig.
Men den rörde sig inte snabbt.
Vem det än var så var den väldigt svag.
Jag kände hur kistan slog i väggen.
Och efter det hörde jag ljudet av lådor och kläder.
Överallt.
Hon täcker över mig.

Hanna dog aldrig.

Hon fann sin väg ut.
Jag skrek för mitt liv,
men det var lönlöst.

Hanna dog aldrig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren crush med Poeter.se id #25486 innehar upphovsrätten